

Vasiyetimdir: Gülsün Karamustafa

Proje bağlamında bana gelen mail’de “Vasiyet” kelimesini gördüğümde irkildim.

O ana kadar vasiyetle ilgili ne maddi ne manevi hiçbir şey düşünmemiş olduğumu şaşırarak fark ettim. Hele sanat üretimi ile ilgili böyle bir şey düşünmek aklımın ucundan geçmezdi.

Benim için sanat uçucu, kırılgan, yeri geldiğinde veya işi bittiğinde yok olabilen bir şeydi. Önemli olan sanatı bulunduğu yerden daha ileriye götürmek, devinimini sağlamak, geçebilmesi için yeni kapılar aralamaktı.

Bu yüzden ben ve benim jenerasyonumdan pek çok sanatçı sanatını ürettikten sonra onun kalıcılığı ile, müzelere veya koleksiyonlara girip sonsuz bir hayat kazanabileceği ile ilgili pek fikir geliştirmediler. Sadece hayata kazandırdıkları sanat eserlerinin sözlerini doğru bir biçimde söylemesine önem verdiler. Eserlerinin fonksiyonlarını tamamladıktan sonra ne olacakları sanatçıların çoğu için önemli bir mesele değildi. Bu yüzden yirminci yüzyılın ikinci yarısında yapılmış ve daha sonra saklanma koşulları sağlanamadığı için veya başka nedenlerle tahrip olmuş veya yok olmuş sanat eserleri bugün iki tarihli olarak (biri ilk ikincisi ise yeniden üretim tarihiyle) müzelerde yerini alıyor.

Benim “Vasiyetim” yok. Hele işlerimle ilgili hiç yok. Bu güne kadar hangi süreçlerden geçerek varlıklarını sürdürdülerse aynen devam etsinler.